

Sygn. akt I CSK 390/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa P. K.

przeciwko N. A/S S.A. w K. (Dania) działającej przez oddział w Polsce

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 lutego 2018 r.,

skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 6 października 2016 r., sygn. akt I ACa .../15,

uchyla zaskarżony wyrok w punktach: I (pierwszym) i III (trzecim) i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Powód P. K. wniósł o pozbawienie wykonalności bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 21 lipca 2014 r., nr 382 wystawionego przez N. S.A. Oddział Polska w W., któremu Sąd Rejonowy w R. postanowieniem nadał klauzulę wykonalności.

Sąd Okręgowy w R. wyrokiem z dnia 24 czerwca 2015 r. oddalił powództwo. Ustalił, że w dniu 25 stycznia 2008 r. w R. strony zawarły umowę kredytu hipotecznego. W dniu 28 marca 2014 r. pozwany złożył powodowi wypowiedzenie umowy o kredyt. Po dacie złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy powód otrzymał od pozwanego wygenerowany elektronicznie – harmonogram spłat datowany 3 kwietnia 2014 r. i 11 lipca 2014 r. oraz pismo z dnia 2 grudnia 2014 r. wzywające do przedłużenia dowodu odnowienia polisy ubezpieczeniowej nieruchomości od ognia i innych zdarzeń losowych.

Za wiarygodne uznał przedstawione przez pozwanego zestawienie należności Banku zgodnie z harmonogramem kredytu. Nie były skuteczne zarzuty powoda w odniesieniu do prawidłowości tego zestawienia w pozycjach od 101 do 124. Wypowiedzenie umowy o kredyt nie pozbawiało pozwanego Banku prawa do przyjmowania wpłat kredytobiorcy na poczet zaległych należności.

Rozpoznając zasadność wniesionego powództwa na podstawie art. 840 § 1 k.p.c., Sąd uznał za nieuzasadniony zarzut powoda dotyczący nieskuteczności wypowiedzenia umowy o kredyt. W § 10 umowy przewidziano, że niedokonanie przez kredytobiorcę w terminie ustalonym w harmonogramie spłat lub dokonanie spłat w niepełnej wysokości powoduje, że należność ta staje się zadłużeniem przeterminowanym obejmującym odpowiednio kapitał przeterminowany i odsetki przeterminowane. Natomiast § 13 ust. 3 umowy stanowi, że w przypadku naruszenia przez kredytobiorcę postanowień umowy, N. może wedle własnego uznania (...) wypowiedzieć umowę z zastrzeżeniem, że po upływie minimalnego ustawowego okresu wypowiedzenia kredytodawca będzie zobowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu oraz do zapłaty odsetek i innych należności N. z tytułu umowy. Uprawnienie banku do wypowiedzenia umowy

wynika także z art. 75 ustawy Prawo bankowe. Uznając za dopuszczalną kontrolę skuteczności dokonanego przez pozwanego uprawnienia kształtującego przez pryzmat art. 5 k.c., Sąd pierwszej instancji ocenił, że ustalone w sprawie okoliczności nie uzasadniają przyznania powodowi ochrony na tej podstawie prawnej. Zadłużenie powoda w listopadzie 2012 r. wynosiło 9 250 zł, w grudniu 2012 r. – 9 082,33 zł. Do maja 2013 r. nie odnotowano żadnych wpłat. Kwota 6 700 zł obniżyła zadłużenie do 7 251 zł, ale następna wpłata nastąpiła dopiero 11 września 2013 r. (zadłużenie wynosiło wtedy, po zaliczeniu wpłaty – 10 218,59 zł). Najwyższą zaległość odnotowano w dniu 11 marca 2014 r. – 14 447,91 zł (po dwóch miesiącach bez wpłat ze strony powoda). W późniejszym czasie zaległość zmalała do kwoty 6 881 zł, ale wpłaty księgowane są jako pochodzące od komornika. Powód w okresie poprzedzającym wypowiedzenie (styczeń 2014 r.) zalegał z kwotą 12 271,3 zł, a zaległość utrzymywała się od 470 dni. Powód permanentnie naruszał warunki umowy o kredyt, a wypowiedzenie dokonane przez pozwanego było uzasadnione obawą o wypłacalność P. K.

Skuteczności dokonanego wypowiedzenia umowy kredytu nie uchyla to, że już po wypowiedzeniu umowy powód otrzymał od pozwanego drogą pocztową harmonogramy spłaty kredytu oraz wezwanie do przedłożenia umowy ubezpieczenia nieruchomości. Okoliczności te nie mogą być uznane za dorozumiane wycofanie wypowiedzenia i stanowią jedynie dowód bałaganu panującego w biurowości pozwanego. W tym samym bowiem czasie pozwany wystąpił o egzekucję należności w drodze przymusu komorniczego, która to egzekucja nadal się toczy.

Powództwo nie było także uzasadnione ze względu na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 kwietnia 2015 r., P 45/12, w którym orzeczono, że art. 96 ust. 1 i art. 97 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz.U. z 2015 r., poz. 128 – dalej: „Prawo bankowe”) są niezgodne z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP. Trybunał oznaczył datę utraty mocy obowiązującej tych przepisów na 1 sierpnia 2016 r. Tym samym na datę wyrokowania w sprawie nie było podstaw do podważania skuteczności wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego.

Apelacja powoda wniesiona od wyroku Sądu Okręgowego została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 października 2016 r., który uznał za prawidłowe ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji oraz podzielił jego ocenę prawną, w tym skutków wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 kwietnia 2015 r. Bankowy tytuł egzekucyjny został wystawiony przed dniem 1 sierpnia 2016 r. i również przed tym dniem, w dniu 2 listopada 2014 r., została mu nadana sądowa klauzula wykonalności. Oznacza to, że zachowuje on swoją skuteczność również po dniu 1 sierpnia 2016 r. i nie może być obalony w postępowaniu o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności.

Wyrok Sądu Apelacyjnego został zaskarżony w punktach i III skargą kasacyjną przez powoda. W ramach podstawy kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. powód zarzucił naruszenie:

- art. 96 ust. 1 i 2 Prawa bankowego;
- art. 96 ust. 1 i art. 97 ust. 1 Prawa bankowego w zw. z art. 32 Konstytucji;
- art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c.;
- art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.;
- art. 5 k.c.
- art. 75 ust. 1 Prawa bankowego w zw. z art. 5 k.c.;
- art. 65 § 1 i 2 oraz art. 385¹ k.c.;

W ramach podstawy kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. zarzucił naruszenie art. 232 k.c.

Powód wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w zaskarżonej części oraz uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, ewentualnie o uchylenie i zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części oraz orzeczenie co do istoty sprawy poprzez pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzut naruszenia art. 96 ust. 1 i art. 97 ust. 1 Prawa bankowego w związku z art. 32 Konstytucji powód uzasadnił wadliwym ich zastosowaniem poprzez

orzekanie na podstawie przepisów uznanych przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodne z Konstytucją i usuniętych z porządku prawnego 27 listopada 2015 r. przez ustawodawcę. Zarzut ten związany jest z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 kwietnia 2015 r., P 45/12, mocą którego uznano, że art. 96 ust. 1 i art. 97 ust. 1 Prawa bankowego są niezgodne z art. 32 Konstytucji RP. Jednocześnie Trybunał Konstytucyjny orzekł, że wyżej wymienione przepisy Prawa bankowego tracą moc obowiązującą z dniem 1 sierpnia 2016 r. Podstawę prawną odroczenia utraty mocy obowiązującej przepisów uznanych za niezgodnych z Konstytucją stanowił art. 190 ust. 3 Konstytucji, zgodnie z którym orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednak Trybunał Konstytucyjny może określić inny termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego. Termin ten nie może przekroczyć osiemnastu miesięcy, gdy chodzi o ustawę, a gdy chodzi o inny akt normatywny dwunastu miesięcy. W orzecznictwie sądów różnie oceniane są skutki wyroku Trybunału Konstytucyjnego odraczającego utratę mocy obowiązującej przepisów uznanych za niezgodnych z Konstytucją. W ocenie Sądu Najwyższego w składzie rozpoznającym skargę kasacyjną, orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego odraczające utratę mocy obowiązującej przepisu ustawy uznanego za niezgodnego z Konstytucją powoduje, że do czasu utraty mocy obowiązującej tego przepisu określonej przez Trybunał Konstytucyjny nie jest on derogowany z porządku prawnego, chyba że wcześniej, tj. przed upływem tego terminu ustawodawca usunie go z porządku prawnego. W konsekwencji przepis ten ma zastosowanie do oceny zdarzeń prawnych zaistniałych w trakcie jego obowiązywania. Takie rozwiązanie przyjmujące perspektywny skutek omawianego wyroku Trybunału Konstytucyjnego pozwala na ochronę także innych wartości konstytucyjnych, które mogłyby zostać naruszone przez natychmiastowe derogowanie określonego przepisu z porządku prawnego ze skutkiem *ex tunc* (por. m.in. wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 grudnia 2008 r., P 16/08, OTK-A 2008, nr 10, poz. 181, z dnia 24 marca 2009 r., K 53/07, OTK-A 2009, nr 3, poz. 27, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2014 r., III CZP 67/14, OSNC 2015, nr 7 - 8, poz. 82). Co najwyżej, w niektórych orzeczeniach Sądu Najwyższego, przyjmowano, że przepis uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją, którego utrata mocy obowiązująca została odroczone nie

będzie miał zastosowania do oceny zdarzeń zaistniałych w okresie poprzedzającym utratę jego mocy obowiązującej, gdy Trybunał Konstytucyjny przyznał skarżącemu tzw. przywilej indywidualnej korzyści (por. wyroki z dnia 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 28/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 31, z dnia 20 kwietnia 2011 r., I CSK 410/10, OSNC 2012, nr 1, poz. 14, z dnia 16 grudnia 2014 r., III CSK 13/14, nie publ., postanowienie z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 29/08, OSNC-ZD 2009, nr 2, poz. 43). Odroczenie przez Trybunał Konstytucyjny utraty mocy obowiązującej przepisu uznanego za niezgodnego z Konstytucją umożliwia ustawodawcy uregulowanie w okresie odroczenia skutków prawnych derogacji przepisu uznanego przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodnego z Konstytucją. Tak stało się również w odniesieniu do przepisów art. 96 ust. 1 i art. 97 ust. 1 Prawa bankowego uznanych za niezgodnych z art. 32 Konstytucji wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 kwietnia 2015 r., P 45/12. W dniu 27 listopada 2015 r. weszła bowiem w życie – wydana w następstwie wydania wyżej wymienionego wyroku Trybunału Konstytucyjnego - ustawa z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1854 – dalej: „ustawa nowelizująca”), która przed terminem określonym w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 kwietnia 2015 r. uchyliła m.in. art. 96 i art. 97 Prawa bankowego (art. 1 pkt 4 ustawy nowelizującej). Mimo że głównym celem ustawy nowelizującej było całościowe usunięcie instytucji bankowego tytułu egzekucyjnego z polskiego porządku prawnego (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2016 r., III CZP 56/16, OSNC 2017, nr 6, poz. 68), to art. 11 ust. 3 tej ustawy stanowi, że bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadano klauzulę wykonalności na podstawie przepisów dotychczasowych, zachowuje moc tytułu wykonawczego także po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Z tych względów prawidłowo przyjął Sąd drugiej instancji, że kwestionowany przez powoda bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadano sądową klauzulę wykonalności, zachował moc, mimo wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 kwietnia 2015 r., P 45/12, gdyż bankowy tytuł egzekucyjny został wystawiony przez pozwanego oraz klauzula wykonalności została mu nadana nie tylko przed utratą mocy obowiązującej art. 96 ust. 1 i art. 97 ust. 1 Prawa bankowego określoną w wyżej wymienionym wyroku Trybunału Konstytucyjnego, ale także przed dniem wejścia w życie ustawy

nowelizującej derogującej te przepisy z polskiego porządku prawnego. Z tej przyczyny podniesiony w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia art. 96 ust. 1 i art. 97 ust. 1 pr. bankowego w zw. z art. 32 Konstytucji był nieuzasadniony.

Bezzasadny jest zarzut naruszenia art. 232 k.p.c. (w skardze przez pomyłkę wskazano art. 232 k.c.) poprzez jego niezastosowanie i niedopuszczenie dowodu z opinii biegłego, który rozstrzygnąłby kwestie, czy kwota podana w bankowym tytule egzekucyjnym jest prawidłowo wskazana, co do waluty i wysokości. Abstrahując bowiem od ustalenia Sądów *meriti*, czy w bankowym tytule egzekucyjnym przedstawiono w sposób prawidłowy wysokość zadłużenia powoda wobec pozwanego, należy uwzględnić, że ocena w jakiej walucie powinna być podana kwota długu powoda wobec pozwanego w bankowym tytule egzekucyjnym odnosi się do kwestii prawnej, która powinna być oceniona – co będzie przedmiotem dalszej oceny – samodzielnie przez sądy orzekające w sprawie na podstawie właściwych przepisów prawa materialnego dotyczących waluty, w jakiej wierzyciel może żądać spełnienia świadczenia przez dłużnika z uwzględnieniem dokonanych w sprawie ustaleń dotyczących treści umowy łączącej strony co do waluty, w jakiej został udzielony kredyt powodowi przez pozwanego oraz waluty, w jakiej powód miał obowiązek spłacać swoje zadłużenie. Również kwestia ewentualnego przeliczenia wysokości długu wyrażonego w walucie obcej (w euro) na walutę polską nie wymagała wiadomości specjalnych, gdyż w pierwszej kolejności należało dokonać oceny prawnej według jakiego kursu i z jakiej daty powinno nastąpić przeliczenie długu z tytułu kredytu udzielonego powodowi przez pozwanego w Euro, a następnie dokonać prostej operacji arytmetycznej polegającej na przeliczeniu tego zadłużenia na walutę polską, oczywiście przy założeniu, że pozwany mógł żądać spełnienia świadczenia od powoda w walucie polskiej. Do dokonania tej prostej operacji arytmetycznej nie są potrzebne wiadomości specjalne. Niezależnie od tego wadliwa jest konstrukcja zarzutu procesowego naruszenia art. 232 k.p.c. związanego z zaniechaniem przeprowadzenia przez sąd dowodu z opinii biegłego z zaniechaniem wskazania przepisu – art. 278 k.p.c., który określa przesłanki aktualizujące potrzebę skorzystania przez sąd z dowodu z opinii biegłego.

Bezzasadne są także zarzuty naruszenia art. 75 ust. 1 Prawa bankowego w związku z art. 5 k.c. - na skutek błędnej jego wykładni i niewłaściwego

zastosowania wskutek przyjęcia, że przepis ten uprawniał pozwanego do wypowiedzenia umowy kredytu, podczas gdy z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego wynika, że zastosowanie tego przepisu było nadużyciem swojego prawa przez pozwanego – oraz art. 5 k.c. na skutek błędnej wykładni i niezastosowania przez przyjęcie, że oświadczenie pozwanego o wypowiedzeniu umowy kredytu nie stanowiło nadużycia uprawnienia banku w rozumieniu tego przepisu. Sąd Najwyższy podziela ocenę Sądu drugiej instancji, że w ustalonym stanie faktycznym stanowiącym podstawę wyroku zaskarżonego skargą kasacyjną, nie można uznać za nadużycie prawa w rozumieniu art. 5 k.c. skorzystanie przez pozwanego z przysługującego mu na podstawie art. 75 ust. 1 Prawa bankowego uprawnienia do wypowiedzenia umowy o kredyt. Skarżący w skardze – odwołując się do wskazanych w niej judykatów Sądu Najwyższego - eksponuje jedynie relatywnie niską, w stosunku do kwoty kredytu, wysokość przeterminowanego zadłużenia. Nie jest to jednak jedyna okoliczność, którą powinno się uwzględnić oceniając, czy wypowiedzenie umowy kredytu przez pozwanego było nadużyciem przez niego uprawnienia z art. 75 ust. 1 Prawa bankowego. Należy mieć na względzie, że pozwany wypowiedział powodowi już wcześniej umowę o kredyt z powodu naruszania warunków umowy, z czego później się wycofał, podpisując z nim porozumienie w dniu 25 października 2012 r. Tym samym pozwany, zanim ponownie wypowiedział umowę, dał powodowi szansę prawidłowego wykonywania jego obowiązków umownych. Mimo to, powód dalej nienależycie wykonywał umowę, nie płacąc regularnie i w pełnej wysokości wymagalnych rat kredytu. Taka postawa powoda jako strony umowy o kredyt podważała jego wiarygodność na przyszłość jako kontrahenta wieloletniego stosunku zobowiązaniowego łączącego strony. Należy też mieć na uwadze, że banki posiadają zdeponowane środki pieniężne innych podmiotów. Zobowiązane są więc do szczególnej staranności w prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, w tym do wykonywania we właściwym czasie posiadanych uprawnień w stosunku do niesolidnych dłużników, nie tylko ze względu na ochronę własnego interesu, ale także w trosce o ochronę środków finansowych swoich kontrahentów. Wbrew przy tym stanowisku powoda, o tym, że wypowiedzenie umowy o kredyt przez pozwanego było nadużyciem prawa uzasadniającym zastosowanie w stosunku do powoda ochrony

wynikającej z art. 5 k.c., nie przesądzało także to, iż pozwanemu przysługiwało uprawnienie do większego oprocentowania z tytułu nieterminowych spłat rat kredytu przez powoda. Skoro powód w okresie wielomiesięcznym zalegał z zapłatą wymagalnych rat kredytu z należnym oprocentowaniem przewidzianym w umowie dla rat kredytu spłacanych w przewidzianym umową terminach, brak było podstaw do pozytywnej prognozy, że powód będzie zdolny do zapłaty nie tylko następnych rat po nadejściu terminu ich wymagalności wraz z należnym oprocentowaniem, ale także spłaty dodatkowego wyższego oprocentowania należnego pozwanemu od rat niezapłaconych w terminie.

Nie można natomiast odeprzeć zarzutu naruszenia art. 96 ust. 1 i 2 Prawa bankowego uzasadnionego błędnym ich zastosowaniem w sytuacji, w której bankowy tytuł egzekucyjny nie zawiera prawidłowego oznaczenia waluty i wysokości zobowiązania, co powoduje – zdaniem skarżącego – jego nieważność albowiem kredyt określono w umowie kredytowej w walucie Euro, a wysokość zobowiązania w treści bankowego tytułu egzekucyjnego oznaczono w złotych. Odnosząc się szczegółowo do tego zarzutu należy uwzględnić, że do powództwa przeciwegzekucyjnego opartego na podstawie art. 840 k.p.c. ma zastosowanie art. 843 § 3 k.p.c., zgodnie z którym w pozwie powód powinien przytoczyć wszystkie zarzuty, jakie w tym czasie mógł zgłosić, pod rygorem utraty prawa korzystania z nich w dalszym postępowaniu. Jak wynika z uzasadnienia pozwu, sporządzonego i wniesionego przez powoda osobiście, powód podniósł m.in., że kredyt naliczany jest w Euro, co ma wpływ na sposób jego oprocentowania, które podlegało zmianie, o czym powód nie był informowany. Podniósł również, że wbrew umowie pozwany dokonywał kwartalnej aktualizacji oprocentowania zamiast, czynić to w odstępach miesięcznych. Do tych zarzutów o charakterze materialnoprawnym, na których także oparte było powództwo, w ogóle nie odniósł się Sąd drugiej instancji. Ocena zarzutu niewłaściwego ustalenia wysokości oprocentowania kredytu w bankowym tytule egzekucyjnym nie mogła nastąpić bez wcześniejszego przesądzenia w jakiej walucie został udzielony powodowi kredyt i według jakich zasad był on oprocentowany, a następnie w jakiej walucie – przy uwzględnieniu właściwych norm prawa materialnego - pozwany mógł żądać spełnienia zobowiązania przez powoda w razie skutecznego wypowiedzenia umowy o kredyt i wysokości

należnego w takim przypadku oprocentowania. Bankowy tytuł egzekucyjny powinien bowiem odzwierciedlać tylko takie wierzytelności banku wystawiającego ten tytuł, które mu przysługują na podstawie umowy łączącej go z kredytobiorcą.

Sąd drugiej instancji nie odniósł się także do zarzutu, że pozwany bezzasadnie wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, mimo że umowa kredytu zawierała klauzule niedozwolone. W pozwie powód powołał się na to, że pozwany niezasadnie wypowiedział umowę kredytu, a w konsekwencji niezasadnie także wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, gdyż w umowie znajdują się niedozwolone klauzule względnie, że na skutek istnienia tych klauzul naliczał dodatkowe nieuzasadnione opłaty. Ocena tego zarzutu materialnoprawnego podniesionego w pozwie została także pominięta przez Sąd drugiej instancji. Należy zwrócić uwagę na to, że w uzasadnieniu pozwu powód w sposób bardzo ogólny powołał się na istnienie klauzul abuzywnych. Jednakże na tę okoliczność wskazał określone dokumenty, załączone do pozwu, których treść powinna zostać uwzględniona dla sprecyzowania podniesionego zarzutu zważywszy na wspomniane wcześniej ograniczenie wynikające z art. 843 § 3 k.p.c. Z uwagi jednak na brak jakichkolwiek ustaleń i ocen w tym zakresie Sądu Apelacyjnego Sąd Najwyższy nie miał możliwości odniesienia się do zarzutu naruszenia art. 65 § 1 i 2 i art. 385¹ k.c.

Sąd drugiej instancji nie dokonał także bliższych ustaleń i nie przedstawił oceny prawnej znaczenia wpłat dokonanych przez powoda na rzecz pozwanego już po wystawieniu kwestionowanego bankowego tytułu wykonawczego, skupiając się na ustaleniach dotyczącym wpłat powoda na poczet kredytu dokonywanych w okresie poprzedzającym wypowiedzenie umowy kredytu. Tymczasem, jeżeli były dokonywane takie wpłaty już po wystawieniu bankowego tytułu - na co powód powoływał się w pozwie - to mogły one wpłynąć na ograniczenie wykonalności bankowego tytułu egzekucyjnego, chyba że zostały zasadnie zarachowane na inne należności nieujęte w tym tytule. Zgodnie bowiem z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło. Z tych przyczyn zarzut naruszenia wyżej wymienionego przepisu był uzasadniony.

Z tych względów na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. oraz art. 108 § 2 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.

kc

aj